

[Stauning.]

Aktiekapitalen skal blive paa Statens Hænder, naar lige det modsatte er foreslaaet af det paagældende Tomandsudvalg.

Den højtærede Minister gjorde Indvendinger imod, hvad jeg sagde om det urigtige i, at Banken efter dette Forslag fik 200 Mill. Kr. til Raadighed til Anvendelse til Erhvervsvirksomhederne. Jeg sagde udtrykkelig i Gaar, at selv om det var rigtigt, afskrækkede det mig ikke, for jeg syntes kun, det vilde være godt, hvis Landmandsbanken blev sat i Stand til at finansiere noget mere Foretagsomhed her i Landet; der er 80 000 arbejdsløse, saa jeg kunde for den Sags Skyld ikke have noget imod, at der blev noget mere Gang i Industrien, end der er, selv om det skulde ske ved, at Staten betalte sin Gæld til Landmandsbanken og satte den i Stand til at finansiere Foretagender. Men jeg sagde i Gaar, og det fastholder jeg, at det er ikke rigtigt, at den faar 200 Mill. Kr. Nu sagde den højtærede Minister: Jo, det gør den, for den skal for det første have 172 Mill. Kr. efter Opgørelsen. Nej den skal ikke. Jeg har ikke godkendt, og jeg haaber heller ikke, Rigsdagen nogen Sinde godkender en Opgørelse, der siger, at der skal betales 172 Mill. Kr. Hvad der skal betales, skal betales efter en Opgørelse, ved hvilken Regering og Rigsdag har sat sig ind i, hvad der skal betales. Der skal ikke i Dag eller i Morgen betales 172 Mill. Kr.; der skal betales, hvad der er nødvendigt, hvad man ved en Opgørelse til sin Tid kommer til, at der skal betales, men ikke det, som nogle fra Ind- og Udland tilkaldte Folk finder paa at stille op paa et Papir. Nej, den gaar ikke. Nej, foreløbig staar den paa i det højeste 136 Mill. Kr., og indenfor det Beløb kan der være Tale om, at Staten altsaa forstrækker med et saadant Forskud paa sin Gæld, som Banken med Rimelighed kan gøre Krav paa efter Ministeriets og Rigsdagens Vedtagelse. Og de andre Penge, de 50 Mill. Kr.s Aktiekapital, om dem staar der i Forslaget, at de henlægges til Afviklingskassen, til den Afviklingskasse, der etableres ved Siden af den egentlige Bankvirksomhed, og til hvilken de usunde Engagementer henlægges. Jeg beder altsaa Ministeren om dog at revidere sin Opfattelse paa disse Hovedpunkter, for det kan ikke være Meningen, hvad enten Ministeren nu synes om det eller ikke, at 172 Mill. Kr. skal være anerkendt som Statens Skyld i dette Øjeblik.

Ja, jeg beklager, at den højtærede Minister ganske undlod, endog nægtede at inkludere sig paa det saakaldte Dæknings-

spørgsmaal. Ministeren sagde, at det vilde han ikke gaa nøjere ind paa. Det var da en højst ejendommelig Tale af en Minister, som er klar over, at det Spørgsmaal skal og maa løses. Skal der skaffes Dækning til Landmandsbanken, gaar jeg ud fra, at Statskassen ikke raader over saa mange Penge i Øjeblikket, og jeg gaar altsaa ud fra, at disse Penge skal skaffes paa ekstraordinær Maade; og skal de det, skal det ske med Rigsdagens Billigelse, og skal Rigsdagens Billigelse indhentes her, bliver det ikke udenom ogsaa en Løsning af Dækningsspørgsmaalet. Der er ingen Partier, der tør løse den Sag, uden at Dækningsspørgsmaalet bringes i Orden.

Maa jeg dernæst sige, at jeg ogsaa beklager, at hverken Handelsministeren eller Finansministeren har udtalt sig om den anden Side af Laanespørgsmaalet. Jeg fremhævede i Gaar, at saa vidt jeg erindrede, forelaa der Udtalelser fra Finansministeren, efter hvilke han havde erklæret, at Statslaanet selvfølgelig skulde udbydes i fri Konkurrence. Nu er det jo alle bekendt, at man har forhandlet i nogen Tid om dette Statslaan, som man forudser kan blive paakrævet til Landmandsbankens Ordning, uden at det er udbudt i fri Konkurrence, man har forhandlet med en bestemt, forud udvalgt Bankgruppe og har faaet Tilbud fra denne. Jeg spørger: Er det virkelig Regeringens Mening at handle paa den Maade i denne Sag? Og jeg tog ikke fejl, naar jeg sagde, at jeg havde en Erindring om, at den højtærede Finansminister havde erklæret, at saadan skulde det ikke være. I Landstinget er den Sag behandlet, og det er ikke saa længe siden, saa jeg maa antage, at Finansministeren har nogen Erindring derom, det var den 28. Oktober 1927. Der blev spurgt af min Meningsfælle, tidligere Finansminister Bramsnæs, om, hvorledes Stillingen var med dette Statslaan, det større udenlandske Statslaan, som man stadig talte om skulde komme, om Finansministeren agtede at udbyde dette Laan i fuldkommen fri Konkurrence, og den højtærede Finansminister svarede — det findes altsaa i Forhandlingerne fra den 28. Oktober 1927 Sp. 95 —:

„Ja, det vil finde Sted. Saaledes som Forholdene nu ligger, vil en fri Konkurrence absolut være den rette Vej at gaa.“

Efter dette forstaar jeg ikke rigtig, hvad de Manøvrer skal til, som saa har fundet Sted i den sidste Tid, at der først sendes Udsendinge til England, som forhandler med en bestemt, forud udpeget Bankgruppe,